

og så er det jo den retorik, der bliver brugt, når jeg svarer. Sådan er det, man får svar, som man råber i skoven.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Tak til fru Henriette Kjær. Vi går videre i ordførrækken. Den næste er hr. Morten Østergaard.

Morten Østergaard (RV):

Lad mig indledningsvis slå fast, at asylbørn er helt almindelige børn, som ikke kan stilles til ansvar for deres forældres gerninger, og som derfor bør nyde samme beskyttelse, rettigheder og frem for alt omsorg som danske børn.

Lad mig også slå fast, at forholdene i de danske asylcentre med en tredobling af selvmordsforsøg og en fordobling af medicinudgifter er så alarmerende, at man bliver nødt til at tage lægerne og ikke mindst operatørerne alvorligt, når de siger, at centrene er ikke egnede til ophold ud over 12 måneder. Her løser penge til fodboldstøvel og modersmålsundervisning ikke problemet. Børnene har brug for forældre, forældrene mister deres forældreevne ved de langvarige ophold i centrene, og derfor er det de lange ophold, der er det centrale problem.

På den sidste dag i marts var en gruppe politikere på besøg i nogle af landets asylcentre. Det, vi så, førte til, at nogle kaldte forholdene umenneskelige, andre kaldte dem uanstændige, og andre igen kaldte dem for værende under en basisløje for, hvad man kan tilbyde mennesker. Vi er meget enige.

På den baggrund har Det Radikale Venstre i et bredt samarbejde valgt at tilslutte os forslagene fra Det Konservative Folkepartis folketingsgruppe om bedre forhold i centrene og et loft over opholdstiden. Vi støtter derfor det forslag til vedtagelse, som er fremsat tidligere af disse partier.

Vi har endvidere en hel række konkrete forslag, som er bydende nødvendige for at skabe orden i det kaos, som regeringens skandaløse administration af området har ført til. Det er en administration, hvor en minister gentagne gange har demonstreret sin afgrundsdybe uvidenhed om det område, ministeren har ansvaret for, først da ministeren i Folketingssalen oplyste, at kun fem børn havde været mere end 4 år i asylcentre – det korrekte tal var 220 – og siden da ministeren under et samråd sagde, at ingen af de afviste asylansøgere havde haft opholdstilladelse i Danmark – det afslørede TV 2 som rent fup, da der fandtes kosovoromaer, som havde haft

opholdstilladelse. Og endelig måtte ministeren ringe til de ni kommuner, som huser asylcentre, for at besvare det helt simple spørgsmål om, hvorvidt kommunerne fører tilsyn med de asylcentre, hvor hundredvis af børn opholder sig.

Behovet for, at Folketinget griber ind, er alene på denne baggrund åbenlys. Vi foreslår derfor, at ingen må bo mere end det år i et asylcenter, som Røde Kors har sagt er menneskeligt udholdeligt, børnefamilier dog højst ½ år. Både børn og voksne bliver syge af at leve i asylcentre. Derfor skal de ud at bo i det normale samfund. Vi må derfor fastholde, at den ubetinget vigtigste indsats, vi kan gøre, er at lægge et loft over opholdstiden i asylcentre. Det betyder, at afviste asylansøgere, der i en periode ikke har kunnet tvangshjemsendes, f.eks. fordi FN eller hjemlandets myndigheder nægter at modtage dem, skal have en midlertidig opholds- og arbejdstilladelse.

Det er sådan set ikke nyt. Det kræver bare en ændring af reglerne for de såkaldt udsendelseshindrede, som allerede i dag kan få midlertidigt ophold. Vores definition af udsendelseshindrede er den helt logiske, at afviste asylansøgere, der ikke kan tvangsendes efter 12 måneder i et dansk asylcenter inklusive sagsbehandlingstiden, må opfattes som udsendelseshindrede. Regeringen må også stoppe de motivationsfremmende foranstaltninger over for afviste asylansøgere, som ikke kan tvangshjemsendes.

Vi må også have stoppet det negative asylkapløb, hvor landene konkurrerer om at behandle asylansøgerne dårligt, så de søger et andet sted hen. Det kræver et internationalt svar, og vi ønsker derfor, at der skabes enighed i EU-kredsen eller i hvert fald sættes Europarådsmimumsstandarder for, hvor dårligt man må behandle asylansøgerne, så det uskønne kapløb kan stoppes. En afskaffelse af Danmarks forbehold på asylområdet i EU vil her være et vigtigt skridt.

Endelig må vi have bedre forhold i lejrene, og det kræver naturligvis bedre fysiske forhold med ret til og mulighed for madlavning for alle familier uanset status, et værdigt børneliv med adgang til et fritidsliv i lokalsamfundet, adgang for alle børn til den danske folkeskole, så snart de er egnede hertil, og bestræbelser på, at også asylskoler med modtageklasser huses på folkeskoler, hvor miljøet er derefter, frem for i baraker på centrene eller andre særligt indrettede steder.